



Rapport

Datum: 25 juni 1998

Rapportnummer: 1998/251

Klacht

Op 16 september 1997 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van Z. BV te Groningen, met een klacht over een gedraging van Gak Nederland BV te Amsterdam.

Nadat verzoekster nadere inlichtingen had verstrekt, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van het Landelijk instituut sociale verzekeringen te Amsterdam, een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoekster klaagt erover dat Gak Nederland BV bij brief van 26 augustus 1997 afwijzend heeft gereageerd op het door haar ingediende verzoek om schadevergoeding.

Achtergrond

Ingeval van klachten over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding stelt de Nationale ombudsman zicht terughoudend op. De burgerlijke rechter is immers bij uitsluiting bevoegd bindend te beslissen over de vraag of een bestuursorgaan is gehouden om op grond van bepalingen van het burgerlijk recht schade te vergoeden. Alleen wanneer naar het oordeel van de Nationale ombudsman de aanspraak van betrokkene, gezien de gronden waarop deze aanspraak berust, zo evident juist is dat het bestuursorgaan niet in redelijkheid tot zijn afwijzende besluit heeft kunnen komen, wordt dat besluit tot weigering van de gevraagde schadevergoeding aangemerkt als een niet-behoorlijke gedraging. In de overige gevallen gaat de Nationale ombudsman er van uit dat het in beginsel vrijstaat aan het bestuursorgaan om te betwisten dat het is gehouden tot het vergoeden van de gestelde schade, en om zich in verband daarmee op het standpunt te stellen dat de vraag naar die gehoudenheid eventueel moet worden beantwoord door de burgerlijke rechter. In die gevallen zal er voor de Nationale ombudsman geen reden zijn om het besluit tot weigering van de schadevergoeding aan te merken als een niet-behoorlijke gedraging.

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd het Landelijk instituut sociale verzekeringen verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd het Landelijk instituut sociale verzekeringen een aantal specifieke vragen gesteld. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoekster

deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Het Landelijk instituut sociale verzekeringen en Gak Nederland BV berichtten dat het verslag hen geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

1. De feiten

Voorgeschiedenis

1.1. Mevrouw S. trad op 1 juli 1994 in dienst van verzoekster. In het kader van haar functie bij het bedrijf van verzoekster had S. de beschikking over bedrijfsgevoelige geheime informatie over verzoekster. De echtgenoot van S., een ex-werknemer van verzoekster, was na zijn ontslag bij verzoekster, een voor verzoekster concurrerend bedrijf gestart.

1.2. S. meldde zich op 5 februari 1996 ziek. S. ontving vervolgens ziekgeld van verzoekster. Dit werd door Gak Nederland BV (verder: het Gak) aan verzoekster gerestitueerd. S. was onder behandeling bij verzekeringsarts W. van het Gak, regiokantoor Assen. Bij brief van 10 september 1996 liet verzoekster de verzekeringsarts weten dat op 25 september 1996 een gesprek tussen verzoekster en S. zou plaatsvinden. Dit gesprek, dat was belegd om een reïntegratieplan op te stellen naar aanleiding van de ziekmelding van S., vond uiteindelijk plaats op 21 oktober 1996. Verzoekster zond de verzekeringsarts bij brief van 26 november 1996 een verslag van dit gesprek.

1.3. Na de poging tot reïntegratie van S. bij verzoekster werd de arbeidsverhouding tussen verzoekster en S. ten slotte via een kantongerechtprocedure met ingang van 15 maart 1997 beëindigd.

1.4. Bij brief van 25 maart 1997 schreef verzoekster het Gak, regiokantoor Assen, de volgende brief:

"...Bij een controle van onze financiële administratie is ons gebleken dat het GAK-Groningen vanaf oktober 1996 de teruggave van het ziekgeld niet meer heeft gestort. Navraag bij het GAK-Groningen leerde ons dat men vanuit het kantoor Assen onvoldoende informatie kan krijgen. Men onderkent tevens een benadeling van ons als werkgever en verklaart het ziekgeld alsnog terug te betalen.

Deze oplossing vinden wij iets té eenvoudig. Het GAK gaat daarmee voorbij aan voor ons wezenlijke problemen.

1. De rol van arts/verzekeringsgeneeskundige W. - Onze manager P&O heeft middels een tweetal brieven dhr. W. op de hoogte gehouden van de stappen die wij ondernamen met betrekking tot de reïntegratie van mevrouw S. Mevrouw S. schijnt gedurende enkele dagen in de week aan het werk te zijn. Daarover hebben wij van de heer W. geen enkel bericht ontvangen; laat staan dat er iets met ons is overlegd. - Wij krijgen met tussenpozen beoordelingsrapportages, waarop steevast vermeld staat dat mevrouw arbeidsongeschikt is en geen werkzaamheden op basis van arbeidstherapie verricht.

2. De beoordelingsrapportages. Hierboven stelden wij al dat de beoordelingsrapportages blijkbaar standaard werden verzonden, terwijl er geen sprake was van een standaard-procedure. Wij zijn over deze rapportages buitengewoon ontevreden. - In de eerste plaats werd middels de rapportages onjuiste informatie verstrekt. - Wij ontvangen rapportages en correcties op rapportages waarvan ons iedere zin ontgaat. (...) Uiteraard kunnen wij de rekeningen die u voor deze "beoordelingen" stuurt, pas voldoen wanneer uw administratie zodanig op orde is dat u ons een overzichtelijk en juist beeld kunt geven van alle door uw dienst uitgevoerde beoordelingen..." Het Gak, regiokantoor Assen, reageerde bij brief van 18 april 1997 als volgt:

"...

1. Op 12 september 1996 ontvangen wij bericht van mevrouw S., dat zij per 1 juni 1996 voor twee dagen per week bij een andere werkgever is gaan werken. De verzekeringsarts heeft verzuimd u dit mede te delen. Zij blijft wel arbeidsongeschikt en werkt niet op basis van arbeidstherapie. Er wordt echter wel een kortingsartikel voor deze twee dagen toegepast. Gak Groningen ziet af van terugvordering, omdat wij hebben nagelaten u te berichten.

2. De beoordelingsrapportages worden, helaas, automatisch verzonden als wij een mutatie in ons systeem verrichten. Dit is een fout in ons systeem. (...) Uit de bovengenoemde antwoorden blijkt al dat wij u onjuiste informatie hebben verstrekt. Voor het ongemak bieden wij u dan ook onze excuses aan. Tot slot delen wij u mede dat wij de beoordelingen van 12 september 1996 en later niet in rekening zullen brengen c.q. zullen crediteren..."

1.5. Verzoekster schreef het Gak, regiokantoor Assen op 22 mei 1997 de volgende brief: "...Voor ons blijven vele onduidelijkheden bestaan; derhalve verzoeken wij u wederom nadere en precieze mededelingen te doen over de volgende punten:

1. Mevrouw blijft arbeidsongeschikt en werkt niet op basis van arbeidstherapie. Wat is de precieze categorie waarin mevrouw valt? Wat zijn de regels die op deze categorie van toepassing zijn? Waarom is mevrouw geschikt verklaard om te gaan werken, maar niet bij (verzoekster; N.o.)?

2. U schrijft dat u op 12-09-1996 bericht ontvangt over werkhervatting die is ingegaan op 01-06-1996. Hoe kan daar zoveel tijd over verlopen?

3. Waarom heeft u verzuimd ons op de hoogte te stellen? Onzerzijds hebben wij de behandelend arts op de hoogte gehouden. Daarmee was in uw organisatie bekend dat wij met mevrouw reïntegratiegesprekken voerden onder begeleiding van (een) onafhankelijke derde. Voornoemde reïntegratiegesprekken met mevrouw S. vonden bovendien plaats op een tijdstip nadat de behandelend arts mevrouw arbeidsgeschikt had verklaard..." Hierop antwoordde het Gak, regiokantoor Assen bij brief van 12 juni 1997:

"...Mevrouw S. was in het kader van de Ziektewet arbeidsongeschikt en ging op 1 juni 1996 werken bij een andere werkgever. Vanaf dat moment moeten haar verdiensten bij deze werkgever worden gekort op haar ziektewetuitkering. Dit betekent niet dat mevrouw S. geschikt was verklaard om te gaan werken. Ook al is iemand arbeidsongeschikt in het kader van de Ziektewet, dan kan een belanghebbende er voor kiezen om ergens te gaan

werken. Dit kunnen wij als uitvoeringsinstantie niet verbieden. Aangezien wij bij werkhervatting afhankelijk zijn van berichtgeving van belanghebbende of van de werkgever, weten wij pas dat iemand aan het werk is gegaan nadat wij daar bericht over krijgen van een van beide partijen. Dit bericht hebben wij op 12 september 1996 ontvangen. Waarom de verzekeringsarts u niet heeft ingelicht is door ons niet te achterhalen. Normaal gesproken had hij dit gedaan..." De behandeling van het verzoek om schadevergoeding 1.6. Op 1 juli 1997 schreef verzoekster het hoofdkantoor van het Gak te Amsterdam de volgende brief:

"...Inzake het reïntegratieproces van mevrouw hebben wij in verband met de gevoeligheden rond het ontslag van haar echtgenoot onze Arbodienst ingeschakeld. Eén en ander resulteerde in een gesprek tussen mevrouw en onze organisatie onder leiding van een onafhankelijk voorzitter. (...) Uiteindelijk hebben wij via een kantongerechtsprocedure afscheid genomen van mevrouw. Haar echtgenoot was ondertussen een voor onze organisatie concurrerend bedrijf gestart, mevrouw had in ons bedrijf een uitermate bedrijfsinformatiegevoelige plaats (projectmanager Bureau Patenten en Licenties) en weigerde een passende alternatieve functie binnen ons bedrijf te accepteren. De arts van het GAK-ASSEN, de heer W., hielden wij schriftelijk van onze stappen op de hoogte. Van het GAK-ASSEN kregen wij de standaard-rapportages; verder vernamen wij niets (...). Desalniettemin had de heer W. wel actie ondernomen. Naar later aan het licht kwam gaf hij mevrouw in juni 1996 toestemming om aan het werk te gaan (bij het bedrijf van haar echtgenoot). Wij bleven ondertussen de rapportages ontvangen dat mevrouw arbeidsongeschikt was en niet in staat was om op arbeidstherapeutische basis te werken. De zaak kwam aan het licht toen het GAK-GRONINGEN de terugbetaling van het ziekingeld stopzette omdat mevrouw volgens hun berichten aan het werk was bij "een andere dan haar huidige werkgever". Wij hebben geprobeerd de relevante informatie bij het GAK (Assen en Groningen) boven water te krijgen. Dit resulteerde in een toezegging om het ziekingeld van mevrouw alsnog aan ons te betalen, zodat wij in deze zaak geen schade leden. Wij voelen ons door het optreden van het GAK-ASSEN echter in materieel en immaterieel opzicht sterk benadeeld. De terugbetaling van het ziekingeld ervaren wij als een zeer beperkte tegemoetkoming in onze richting. Het gesprek tussen mevrouw en onze organisatie blijkt achteraf een farce te zijn geweest. Mevrouw was immers al lang weer aan het werk. Een dure farce, want de Arbodienst moet uiteraard betaald worden voor haar verrichtingen. Daarnaast speelt het hoge aantal uren dat met name de afdeling P&O in deze kwestie heeft moeten steken. Hieronder volgt de opsomming van de kosten in deze kwestie (...):

1. Kosten begeleiding Arbodienst: *f* 2.554,92
 2. Begeleidingskosten P&O:
120 uur à *f* 197,00 *f* 23.640,00
 3. Kosten algemeen directeur 30 uur à *f* 268,50 *f* 8.062,50
 4. Kosten advocaat honorarium *f* 2.654,54 schadeloosstelling *f* 7.350,00 Totaal *f* 44.261,96
- Tijdige en deugdelijke berichtgeving van het GAK-ASSEN had voor een

aanmerkelijk kortere en dus goedkopere procedure gezorgd. Wij rekenen erop dat wij voor 15 augustus 1997 van u horen hoe u deze kwestie op een voor ons aanvaardbare manier zult oplossen..." Het Gak antwoordde verzoekster bij brief van 26 augustus 1997 als volgt: "...Naar aanleiding van uw brief d.d. 1 juli 1997, waarin u Gak Nederland verwijt aan uw toenmalige werkneemster, mw. S., toestemming te hebben gegeven te gaan werken bij haar echtgenoot zonder u daarvan in kennis te stellen, kunnen wij u als volgt berichten. U stelt dat u als gevolg van het bovenstaande een achteraf overbodig reïntegratieproces heeft moeten voeren. U stelt ons aansprakelijk voor de schade, die daarvan het gevolg is. (...) Van een door de verzekeringsarts W. in juni 1996 aan mw. S. gegeven toestemming om aan het werk te gaan bij de echtgenoot is

niets gebleken. Wel werd een aantekening aangetroffen, dat mw. S. op 12 september 1996 telefonisch aan de verzekeringsarts heeft meegedeeld, dat zij per 1 juni 1996 voor 16 uur werk zou zijn gaan verrichten bij een andere werkgever. Deze mededeling is doorgegeven aan kantoor Groningen, dat vervolgens de ziekengelduitkeringen, die via u werden verstrekt, heeft opgeschort. Naar uw zeggen kwam met de stopzetting van die betaling "de zaak aan het licht". Dat betekent, dat op het moment dat uw gesprek met mw. S. en de Arbodienst plaatsvond 21 oktober 1996 door u geen ziekengeld meer werd ontvangen. Op dat moment had u reeds duidelijk kunnen zijn, dat mw. S. die kennelijk noch ten opzichte van u noch ten opzichte van ons "open kaart" heeft gespeeld elders werk had hervat. Gezien de inhoud van dat gesprek en de context van het gebeuren (haar echtgenoot begint na een arbeidsgeschil met u voor zichzelf met een concurrerend bedrijf) kan het u ook niet verbaasd hebben dat mw. S., wier arbeidsongeschiktheid in directe relatie stond tot dat arbeidsgeschil, op zijn minst enige arbeid voor (het bedrijf van) haar echtgenoot verrichtte. U spreekt uw verbazing uit over het feit, dat u, terwijl mw. S. al lang weer aan het werk was bij haar echtgenoot, nog altijd rapportages van ons ontving waarop stond vermeld dat mw. S. arbeidsongeschikt was en niet in staat om op arbeidstherapeutische basis te werken. De rapportages kunnen echter niet de oorzaak geweest zijn voor de kwestie en de schade, waarvoor u ons aansprakelijk houdt. Bovendien was in oktober 1996 betaling van ziekengeld stopgezet, hetgeen voor u aanleiding had moeten zijn om te twifelen aan de inhoud van die rapportage ofwel aanleiding had moeten zijn om te informeren waarom geen ziekengeld meer werd verstrekt. Wij zien geen aanleiding om de door u gevorderde schade, die naar onze mening in geen causale relatie staat met hetgeen u ons grotendeels ten onrechte verwijt, te vergoeden..."

2. Het standpunt van verzoeker

2.1. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder **KLACHT**. Verzoekster merkte in haar verzoekschrift nog het volgende op:

"...Wij kunnen ons in geen enkel opzicht met het standpunt van GAK Nederland bv verenigen. De irritatie die wij hadden over de handelwijze van het GAK, en die voor ons aanleiding was om het GAK aansprakelijk te stellen voor de door ons onnodig geleden schade, is naar aanleiding van het antwoord van (...) het hoofdkantoor alleen maar

toegenomen.

Onze irritatie spitst zich met name toe op de uitermate bureaucratische houding van het GAK. Een houding van waaruit het GAK het blijkbaar vanzelfsprekend acht om iedere verantwoordelijkheid te kunnen afwijzen. In haar antwoord aan ons stelt het GAK namelijk achtereenvolgens:

1. "De behandelend arts heeft geen toestemming gegeven aan mevrouw om weer aan het werk te gaan." Daarmee legt het GAK iedere verantwoordelijkheid die ook zij in deze zaak blijft houden bij ons neer.
2. "Wij hadden kunnen weten dat er iets aan de hand was." Er is dus blijkbaar geen sprake van enige vorm van gelijkwaardigheid tussen leverancier (GAK) en klant (verzoekster; N.o.). Wij vinden dat het GAK een informatieplicht onzerzijds heeft; als zij maatregelen treft die ons rechtstreeks schaden, zoals het stopzetten van de teruggave van het ziekengeld of een medewerker toestemming geven elders te gaan werken als zij nog ziek is.
3. "Het hoeft ons niet te verbazen dat mevrouw voor haar echtgenoot gaat werken." Het gaat in deze zaak echter niet om verbazing. Het gaat om goedkeuring door de controlerende instantie (GAK-Assen) van gedrag dat in meerdere opzichten voor ons schadelijk is. En dat alles zonder ook maar éénmaal contact met ons op te nemen.
4. "De beoordelingsrapportages, die aangeven dat mevrouw arbeidsongeschikt is, terwijl ze bij haar echtgenoot aan het werk is, zijn niet de oorzaak van de door ons geleden schade." Dat is misschien een aardig filosofisch dispuut, maar waar het ons om gaat is dat de controlerende instantie waaraan wij bovendien wettelijk gebonden zijn ons onjuiste informatie verstrekt. Wij blijven bij ons standpunt dat de handelwijze van het GAK ons direct aanwijsbare schade heeft toegebracht. Het gesprek met onze Arbodienst en mevrouw S. is daar wel het meest flagrante voorbeeld van. Wij handhaven onze klacht en de materiële berekening van de door ons geleden schade..."

2.2. Verzoekster stuurde als bijlage bij haar verzoekschrift onder meer de volgende beoordelingsrapportages betreffende S. mee:

a. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum: 19-09-96 (...) Het betreft een: beoordeling (...) uitgevoerd op : 12-09-96 (...) Verzekerde wordt voorlopig tot 10-10-96 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekengeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..."

b. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum: 11-10-96 (...) Het betreft een: beoordeling (...) uitgevoerd op : 10-10-96 (...) Verzekerde wordt voorlopig tot 14-11-96 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekengeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..."

c. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum: 29-11-96 (...) Het betreft een: beoordeling (...) uitgevoerd op : 28-11-96 (...) Verzekerde

wordt voorlopig tot 09-01-96 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekgeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..."

d. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum: 13-12-96 (...) Het betreft een: beoordeling (...) uitgevoerd op : 28-11-96 (...) KORREKTIE Verzekerde wordt voorlopig tot 07-01-96 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekgeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..." e. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum:

30-01-97 (...) Het betreft een: medische (her)beoordeling (...) uitgevoerd op : 29-01-97 (...) Verzekerde wordt voorlopig tot 31-01-97 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekgeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..." f. "...CORRECTIE BEOORDELING Datum:

05-02-97 (...) Hierbij informeren wij u over een correctie op de doorberekening van de beoordeling van de hieronder vermelde verzekerde die door u arbeidsongeschikt is gemeld vanaf: 05-02-96 Verzekerde:

Mevrouw S. (...) Het betreft een: medische (her)beoordeling uitgevoerd op : 29-01-97 In tegenstelling tot eerdere berichtgeving zal bovenstaande niet bij U in rekening gebracht worden..." g. "...RAPPORTAGE BEOORDELING Datum: 26-02-97 (...) Het betreft een:

beoordeling (...) uitgevoerd op : 17-02-97 (...) Verzekerde wordt voorlopig tot 31-01-97 arbeidsongeschikt geacht. (...) Gegevens die van invloed kunnen zijn op de doorbetaling van het ziekgeld of het salaris:

- Verzekerde verricht werkzaamheden : NEE - Het betreft werk op arbeidstherapie : NEE - Percentage inkomsten uit werk : 0% ..."

3. Het standpunt van het Landelijk instituut sociale verzekeringen en Gak Nederland BV

Het Landelijk instituut sociale verzekeringen (verder: het Lisv) verwees in zijn reactie op de klacht van verzoekster naar een bijgevoegde brief van het Gak van 21 januari 1998 en verklaarde zich akkoord met het standpunt zoals door het Gak verwoord. Dit standpunt had de volgende inhoud:

"...Gak Nederland betreurt de gang van zaken in die zin dat zij het jammer vindt dat kennelijk niet is doorgegeven, dat mevrouw S. in september 1996 aan haar heeft gemeld dat zij voor 16 uur had "hervat" bij een andere werkgever. Echter, Gak Nederland betwist dat de geclaimde schade het (directe) gevolg is van het achterwege blijven van deze mededeling. Gezien de context van het gebeuren en de oorzaak van de arbeidsongeschiktheid van mevrouw S. (er was sprake van een "situatieve arbeidsongeschiktheid", die veel zo niet alles te maken had met de beëindiging van het dienstverband tussen verzoekster en de echtgenoot van mevrouw S. en het opstarten door die echtgenoot van een concurrerend bedrijf) lag het in de rede te veronderstellen, dat

mevrouw S. niet buiten medeweten van verzoekster had hervat. Zo verzoekster derhalve achteraf ten overvloede kosten heeft moeten maken in verband met reïntegratie van mevrouw S., dan is het maken van die kosten vooral te wijten aan mevrouw S. zelf, die dan waarschijnlijk aan verzoekster geen toestemming (bij de concurrent) heeft gevraagd. In ieder geval en dat heeft Gak Nederland tot uitdrukking proberen te brengen met haar verwijzing

naar de inhoud van het reïntegratiegesprek is tijdens het gesprek, dat ongeveer 1 maand nadat bij Gak Nederland was gemeld, dat mevrouw S. had hervat bij een andere werkgever, door mevrouw S. kennelijk geen open kaart gespeeld ten opzichte van verzoekster. Verzoekster deelde Gak Nederland bij brief d.d. 10 september 1996 mede, dat zij mevrouw S. had uitgenodigd voor een gesprek op 25 september 1996. Op 12 september 1996 werd door Gak Nederland het bericht ontvangen dat mw. S. elders was gaan hervatten. Het is derhalve niet geheel onbegrijpelijk dat de heer W. ervan uit is gegaan dat verzoekster op de hoogte was van deze hervatting. Wellicht daarom heeft hij niet nog eens contact gezocht met verzoekster over de hervatting van mevrouw S., temeer daar de hervatting bij verzoekster niet zo voor de hand lag. Gak Nederland heeft reeds excuses aangeboden voor het feit dat er, ook nadat haar was gemeld dat mevrouw S. had hervat bij een andere werkgever, nadien nog (standaard) beoordelingsrapporten aan verzoekster zijn gestuurd waarin valt te lezen dat mevrouw S. nog arbeidsongeschikt zou zijn en geen werkzaamheden verrichtte. Uiteraard laat zich de inhoud van deze mededeling deels verklaren uit het feit, dat er sprake was van een situatieve arbeidsongeschiktheid, en daarvan was verzoekster uiteraard niet op de hoogte. Gak Nederland heeft gewezen op het feit, dat het stopzetten van de restitutie van ziekengeld voor verzoekster in ieder geval een signaal had moeten vormen, dat er iets aan de hand was. In combinatie met de minder juiste inhoud van de rapportage had het toch voor de hand gelegen voor verzoekster om te informeren waarom de restitutie van ziekengeld achterwege bleef. Gak Nederland meent dat de gemaakte "fouten" ruimschoots gecompenseerd zijn doordat Gak Nederland alsnog ziekengeld heeft gerestitueerd. Immers, vast staat dat mevrouw S. contractbreuk heeft gepleegd ten opzichte van verzoekster en verzoekster onnodig veel kosten heeft doen maken, terwijl zij op dat moment al maanden voor de concurrent werkte. Zij kon derhalve geen (of bijna geen) aanspraak maken op doorbetaling van haar salaris, en wat dat betreft dient aangenomen te worden dat verzoekster zelf door de restitutie is verrijkt. Overigens is het Gak Nederland niet bekend hoe de arbeidsrechtelijke relatie tussen verzoekster en mevrouw S. financieel is afgewikkeld, doch het komt Gak Nederland voor dat verzoekster thans probeert compensatie voor kosten bij Gak Nederland te declareren die in beginsel bij mevrouw S. in rekening gebracht moeten worden. Gak Nederland meent voorts dat de schade, zoals die door verzoekster wordt gevorderd, in geen rechtens relevante causale relatie staat tot hetgeen Gak Nederland aan "onrechtmatig" handelen zou kunnen worden verweten. De specificatie van de schade laat duidelijk posten zien die met hetgeen Gak Nederland wordt verweten, niets uitstaande hebben. Dat geldt voor de begeleidingskosten P&O, de kosten

algemeen directeur, en in het bijzonder voor de advocaatskosten en de schadeloosstelling. In ieder geval wijzen deze laatste kosten op een ontbinding van de arbeidsovereenkomst met toewijzing van een schadeloosstelling voor mevrouw S., hetgeen gezien het verwijt dat verzoekster Gak Nederland maakt en dat eigenlijk mevrouw S. zou dienen te gelden, wat vreemd overkomt..."

4. Nadere informatie van verzoekster

Verzoekster deelde, hiernaar gevraagd, telefonisch mee dat uit haar dossier inzake mevrouw S. bleek dat haar op 20 februari 1997, bij de controle van haar financiële administratie, voor het eerst was gebleken dat het Gak de terugbetaling van het ziekingeld had beëindigd. Tevens deelde zij mee dat controle van de financiële administratie in beginsel eens per drie maanden, en in uitzonderingsgevallen eens per half jaar plaatsvindt.

Beoordeling

1. Bij brief van 1 juli 1997 verzocht verzoekster Gak Nederland BV (verder: het Gak) om vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden door de handelwijze van het Gak. Volgens verzoekster heeft het Gak verzuimd om haar tijdig en op een juiste wijze te informeren over de hervatting van werkzaamheden door een arbeidsongeschikte werkneemster van verzoekster, mevrouw S., bij een andere werkgever, namelijk het bedrijf van haar echtgenoot. Deze had na zijn ontslag bij verzoekster een concurrerend bedrijf opgezet.

2. S. had haar behandelend verzekeringsarts bij het Gak, de heer W., op 12 september 1996 er van op de hoogte gesteld dat zij haar werkzaamheden per 1 juni 1996 gedeeltelijk had hervat bij een andere werkgever. Het Gak heeft dit niet doorgegeven aan verzoekster. Het Gak staakte vervolgens de restitutie van het ziekingeld aan verzoekster. Wel bleef verzoekster beoordelingsrapportages van het Gak ontvangen, waarin stond vermeld dat S. volledig arbeidsongeschikt was en geen werkzaamheden op basis van arbeidstherapie verrichtte.

3. Verzoekster wijst erop dat zij door deze handelwijze van het Gak onnodig kosten heeft gemaakt, doordat zij tevergeefs een reïntegratieprocedure was begonnen, waarna uiteindelijk de arbeidsovereenkomst met S. werd beëindigd door middel van een ontslag

procedure via de kantonrechter. Als het Gak haar tijdig en deugdelijk zou hebben geïnformeerd zouden de kosten volgens verzoekster niet zo hoog zijn opgelopen.

4. Het Gak stelt zich in reactie op de klacht van verzoekster op het standpunt dat de kosten die verzoekster heeft gemaakt aan S. zijn te wijten, nu het S. is die geen open kaart heeft gespeeld tegenover het Gak en verzoekster, en dat de kosten op de vergoeding waarvan verzoekster aanspraak maakt, daarom in beginsel bij S. in rekening moeten worden gebracht. Hoewel het Gak betreurt dat de hervatting door S. bij een andere werkgever kennelijk niet aan verzoekster was doorgegeven, is er volgens het Gak geen sprake van een oorzakelijk verband met de schade die verzoekster naar haar zeggen heeft geleden.

5. Het Gak is verder van mening dat het in de rede had gelegen te veronderstellen dat S. niet zonder medeweten van verzoekster haar werkzaamheden had hervat, gelet op het feit dat er sprake was van een situatieve arbeidsongeschiktheid, die nauw samenhangt met het ontslag van de echtgenoot van S. en diens start van een concurrerende onderneming. Het Gak wijst er tevens op dat het al excuses heeft aangeboden voor het feit dat er nog beoordelingsrapportages naar verzoekster waren gestuurd nadat het aan het Gak bekend was geworden dat S. haar werkzaamheden elders had hervat. Overigens had dit laatste volgens het Gak deels te maken met het feit dat er sprake was van een situatieve arbeidsongeschiktheid. Voor zover er sprake was van door het Gak gemaakte "fouten", meent het Gak dat deze ruimschoots zijn gecompenseerd door de restitutie door het Gak van het door verzoekster aan S. betaalde ziekengeld. Daarnaast heeft het Gak, regiokantoor Assen, verzoekster in een brief van 18 april 1997 meegedeeld dat werd afgezien van een terugvordering op grond van de toepassing van een kortingsartikel en dat de beoordelingen van 12 september 1996 en later niet in rekening zouden worden gebracht, danwel zouden worden gecrediteerd (zie **BEVINDINGEN**, onder 1.4.).

7. Ingeval van klachten over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding stelt de Nationale ombudsman zich terughoudend op (zie **ACHTERGROND**). Deze opstelling komt er op neer dat het besluit tot weigering van de gevraagde schadevergoeding alleen dan wordt aangemerkt als een niet-behoorlijke gedraging wanneer de Nationale ombudsman van oordeel is dat de aanspraak van de betrokkene, gezien de gronden waarop deze aanspraak berust, zo evident juist is dat het bestuursorgaan niet in redelijkheid tot zijn afwijzende besluit heeft kunnen komen. In deze zaak leidt dit uitgangspunt tot de volgende overwegingen.

8. Omdat verzoekster niet op de hoogte was van hetgeen S. het Gak had meegedeeld, continueerde zij de betaling van het ziekengeld aan S. en zette zij een procedure in werking om te pogen S. te reintegreren. Pas bij de controle van de financiële administratie op 20 februari 1997 was haar gebleken dat het Gak de restitutie van het ziekengeld dat verzoekster aan S. betaalde, had stopgezet.

9. Hierover wordt opgemerkt dat weliswaar de inrichting van de (financiële) administratie van verzoekster en de frequentie waarmee deze door haar wordt gecontroleerd, uiteraard de eigen verantwoordelijkheid van verzoekster is, maar dat dit het onjuiste karakter van de handelwijze van het Gak niet kan wegnemen. Het zou hebben getuigd van zorgvuldigheid wanneer het Gak naar aanleiding van de mededeling van S. op 12 september 1996 over de hervatting van haar werkzaamheden bij een andere werkgever per 1 juni 1996, contact had opgenomen met verzoekster. Het Gak heeft in reactie op de klacht zelf aangegeven het te betreuren dat dit niet is gebeurd. Het regiokantoor Assen van het Gak had dit in haar correspondentie met verzoekster ook als een verzuim aangemerkt. Voorts bevatten de beoordelingsrapportages die het Gak verzoekster toezond, foutieve informatie over S., zoals het Gak onder het aanbieden van excuses ook in zijn brief van 18 april 1997 aan verzoekster heeft aangegeven.

10. In dit verband dient echter tevens in aanmerking te worden genomen dat het op de

weg van S. als werknemster van verzoekster had gelegen om niet alleen de haar behandelend verzekeringsarts bij het Gak, maar ook verzoekster er van op de hoogte te stellen dat zij per 1 juni 1996 deels bij een andere werkgever werkzaam was. Vast staat dat S. deze informatie niet aan verzoekster heeft verstrekt.

11. Uit het bovenstaande volgt dat niet kan worden geoordeeld dat het uitsluitend aan de onjuiste handelwijze van het Gak is te wijten dat verzoekster in het kader van een poging tot reïntegratie en vervolgens het ontslag van haar werknemster kosten heeft gemaakt.

12. Gelet op de terughoudende opstelling van de Nationale ombudsman die uitgangspunt vormt bij de beoordeling een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding, volgt uit het voorgaande dat niet kan worden gesteld dat de aanspraak van verzoekster op schadevergoeding zo evident juist is dat het Gak niet in redelijkheid kon besluiten om haar verzoek af te wijzen. De onderzochte gedraging van het Gak is dan ook behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Gak Nederland BV te

Amsterdam, die wordt aangemerkt als een gedraging van het Landelijk instituut sociale verzekeringen te Amsterdam, is niet gegrond.